

#MooieHanden!

#MooieHanden!

(Geschiedenis van #TijdT)

Rob van Bedaf

2025

Beefcake Publishing

*‘(...) eerst sloeg ik mijn armen om hem heen ja en
trok hem op me neer zodat ie mijn borsten voelde een
en al geur ja en zijn hart sloeg als gek en ja zei ik
ja zeker ja.’*

*Ulysses,
James Joyce.
(Shakespeare & Company Parijs, 1922)
(Uitgeverij De Bezige Bij, 1994, vertaling Paul Claes
en Mon Nys)*

*‘(...) eerst sloeg ik mijn genylonde benen om Stella
heen ja en trok hem-haar op me neer zodat haar-hem
mijn borsten voelde een en al geur ja en Stella’s hart
sloeg als gek en ja zei zij **ja zeker ja.**’*

*#MooieHanden!
Rob van Bedaf.
(DasWent, 2025)*

Proloog

Struise *Kudeatzailea* (Uitbaatster) van florerend horeca-etablissement, B & B & B & B *Concedo Nulli*, draaide de muziek uit en maande Gasten tot stilte, zo stelden zij zich voor hoe - als alles voortvarend verliep - het hier over 'n jaartje gestalte zou krijgen. Zover was het echter nog niet. Plannen stonden stevig in de steigers. Ze waren er klaar voor. Nu de centen nog!

Steijn zit met gewassen haartjes achter zijn laptop te wachten op beeldverbinding via de streamingdienst, in de hoop dat het internet in hun Fort marcheert. Hij houdt zijn omzwachtelde handen angstvallig onder tafel. Brandblaren trekken weg. De tweedegraads verbrandingen aan zijn handpalmen vragen strikte nazorg. De walm van Flammazine-zalf die vanonder de kompressen opstijgt, ruikt hij zelf niet meer. Dagelijkse verschoning van het gaas zal voorlopig pijnlijk blijven. Over de verzorging niks te klagen! Oké, over tot de orde van de dag. Kom maar op met het verdict:

'Blah - Blah (...) dit alles geschreven in een duizelingwekkende, authentieke stijl, welk de lezer niet spaart, meeneemt in gedeelde verwondering wat tijd & ruimte al niet vermag met de ten dode opgeschreven Archibald von Recklinghausen. De schrijver is enige ophef niet bespaard gebleven. Zijn controversieel protagonist is ten prooi gevallen aan ernstige kritiek. Wij

als jury menen dat wij pal moeten staan tegen elke vorm van censuur.

De Librisprijs 2023 gaat dan ook naar de roman #TijdT van Steijn Crucifixcs.

Dit zorgde voor flinke reuring in het *Huis voor de nieuwsgierige Geest*, Felix Meritis. Steijn was voor de meeste aanwezigen een volslagen onbekende auteur die ook nog eens afwezig was.

Édouard Ellis blijft Dood.

Weinig collega-auteurs hebben hem ooit in levenden lijve ontmoet. Ja, Steijn was dat Schrijvertje dat op Social Media werd bedreigd - wie niet? - en nu voor de zekerheid werd opgeborgen in een ruraal gelegen safehouse. Met dank aan het *sensitivity-volksgericht*.

De juryvoorzitter drapeerde met haar gekromde vingers het haar routineus - noem het dwangmatig - achter de oren en kondigde hem aan met de woorden: *'Het is even wachten op de verbinding met onze laureaat'*, waarop hij op een groot beeldscherm de zaal binnen floepte zijn dankwoord uit te spreken, wat ik U zal onthouden omdat het internet de Geest gaf.

Eind goed, al goed, zou je kunnen denken. Of beter: Elk einde is 'n nieuw begin (*daarom ook, begin ik deze Vertelling bij het eind*), waarbij Steijn zich de vraag stelt welke offers inherent zijn aan ambitie; welke wissel *zucht naar roem* trekt op zijn gemoedstoestand en sluipenderwijs incorporeert tot een - naar het laat aanzien - ... tot een in weerwil van

gewetensnood aldus verkregen beleving van fragiel zelfrespect, zo *spoilt* deze auteur onverschrokken.

Blijkt Steijn terug op zijn gedwongen opvang in hun safehouse - waar zij nu *samen-alleen* bijna 'n jaar naar volle tevredenheid, in opperste harmonie vertoeven - komt hem dat nu voor als 'n overtrokken voorzorgsmaatregel. Paniekvoetbal! De verdachtmakingen als zou hij in overleg met zijn Uitgeverij al dat gedoe hebben geënceneerd publiciteit te genereren, waren dan ook niet van de lucht. Restte hem zichzelf dé gewetensvraag te stellen wat met die 50.000 euro - belastingvrij, zo hoop je dan toch - te gaan doen?

Zo ben je een sappelaar in natuursteen, zo een geslaagd auteur met 'n halve ton in je kontzak. Hij kiest ervoor enkele weken Europa te verlaten. Was altijd al een hartenwens naar New York te vliegen. Stelde zich dan voor een hotelletje te boeken in hartje Brooklyn; het liefst 'n kamer boven zo'n geblindeerd Café mét poolbiljart. Het zijn uiteindelijk twee vruchtbare maanden geworden waarin Steijn de basis legt voor deze roman. Een derde roman, die hij opdraagt aan Édouard Ellis.

Deel I

Ontmoeting

Het is vrijdag 10 maart van het jaar 2022 dat ik Édouard tegen het lijf loop. Niet toevallig! Het is de avond van het boekenbal in schouwburg ITA. Ik logeer in een door dochter & partner juist aangekocht appartement in Bos & Lommer, Amsterdam, waar het nodige geklust moet worden alvorens te verhuizen uit Amsterdam-Noord. Het granieten aanrecht hebben we die dag in twee delen naar boven gekregen. Mijn luchtbed pomp ik hard op. Preluderend op het onvermijdelijk langzaam leeglopen van mijn bed rond het ventiel. Installeer mij zo gerieflijk mogelijk in de voorkamer. Sluit de gordijnen alvast, check de verschillende sleutels aan de sleutelbos en trek de deur op de derde verdieping achter mij dicht.

Met de tram naar het Leidseplein, van daaruit zal ik te voet de omgeving verkennen. Ik neem mij voor de Wallen te mijden. Of in ieder geval mij niet te laten verleiden tot welk fysiek contact dan ook met dit *Gilde van Genot*. Het Plein braakt na een fikse regenbui zijn petrichor uit. Klinkers lichten op in koplampen van taxi's. Eigenlijk wil je daar helemaal niet zijn. Stervensdruk, vooral ook veel dronken toeristen van wie enkele Brexiteers met ontbloot bovenlijf, behangen met felgekleurde tattoos. Nu ben ik een geboren stadsmens, maar woon inmiddels net zo lang in ons

slaperige Durp in Zeeuws-Vlaanderen als dat ik heb doorgebracht in Rotterdam. Steek 'n sigaret op en observeer de recreant. Een bont gezelschap krioelt door elkaar. De één met 'n sixpack Heineken onder de arm, de ander met n flinke bak patat-pindasaus in de hand. Op de gevel van de schouwburg hangt een groot banier met de tekst 'IK EEN ANDER', vrij vertaald naar het werk van Rimbaud. Zeg dat er dan bij! Ik denk bij het lezen van deze kreet eerder aan Pablo Neruda. Maar goed, en zie 'n opgefokte verschijning het monumentale pand uit benen in kennelijke staat van diepe ergernis. Haar hakken tikken driftig op de klinkers. Zij loopt recht op mij af en ik meen haar uitbundige kledij te duiden als *dit moet wel een DragQueen zijn*. Trap mijn peuk uit, wanneer ik *haar* grof hoor schelden tegen twee belagers met ontbloot bovenlijf. Zij spuugt de Engelsman in zijn gezicht, waarop die klootzak uithaalt. Zij deinst terug, grijpt naar haar neus. De tweede belager trapt haar in het kruis. Ik ontzet haar en loop op die twee Eikels af. De één wil naar mij uithalen. Vang zijn knuist op met open hand en druk dat ventje met 'n polsklem op de grond, terwijl ik de tweede belager uitdaag met de woorden 'make my day!'. DragQueen grist haar zwarte pruik van straat en trapt in het voorbijgaan de Engelsman - die ik nog steeds in een pijnlijke polsgreep houd - in de leverstreek. Met een vinnig gebaar wenkt *hij* mij mee te lopen.

Ik loop 'n aantal meter achter mijn *vriend* en keur zijn gestalte en outfit. Tis een gedrongen, mild mollig ventje. Uit de mouwen van zijn witte fake bontjas

steken opmerkelijke kleine handjes. Verder draagt hij - zover ik kan beoordelen - een rood Skai jumpsuit, halfhoge laarsjes met blokhak. Een olijfgroene schoudertas bungelt op zijn heup. We strijken neer op het terras van Café Kooper. Er kleven spetters bloed op de revers van zijn bontjas.

Hij een Pastis met veel ijs. Ik bestel onder de straalkachel van de bruine kroeg een 'kopstoot', dat verstaan ze ook in 020. Mijn gezelschap zoekt het toilet op om - niet geheel ten onrechte - zijn gehavende neus te fatsoeneren.

Zet zich even later naast mij, voegt wat water toe aan de Pastis en neemt twee gulzige slokken. We kijken elkaar in de ogen, als wil hij dat ik zijn gefatsoeneerde gelaat goedkeur. Ik focus mij op zijn pruik. Deze is asymmetrisch 'geknipt'. De ene kant rust op zijn schouders, de andere kant tot net over haar linkeroorlel en van achteren schuin omhoog gemodelleerd. Ziet er goed uit, prent ik mij in, in de hoop mij te ontdoen van het *pruikgevoel*.

We moesten kennelijk beiden even op adem komen.

Zijn neus is flink bepoederd met 'n extra laagje foundation en waar nodig aangestipt met 'n matte crème concealer. Verder meen ik te zien dat hij zijn lippen ook heeft bijgewerkt met mogelijk L'Oréal Paris. Voor mijn part de 'Red Passie', wat de favoriete kleur is van mijn vrouw. Hij heeft zijn geradbraakte neus netjes gecamoufleerd, gezien de heftige omstandigheden. Stelt zich voor als Édouard, om even later te bekennen dat zijn doopnaam eigenlijk Frederico

luidt, naar Fellini, en dat hij dan liever Rico wordt genoemd. Die bloedspetters op zijn witte 'bontjas' verdienen kennelijk geen aandacht. Later in de nacht zou hij die spetters als *Broches van Verdiensten* bestempelen.

'Noem mij liever Édouard', pakt mijn hand en drukt er een tedere handkus op. 'Waarom weet ik jouw naam nog niet, Schoonheid?'

Er ontwikkelt zich een snuffel-gesprek, waarbij stiltes verre van ongemakkelijk aanvoelen. Stiltes waarin we elkaar oplettend gadeslaan. Édouard lijkt te genieten van mijn interesse voor zijn kleding. Mogelijk dat ik mij schaamteloos aan hem vergaap, waarop Édouard zich onbevangen aan mij toont. Nu ben ik geen visagiste, kan mij voorstellen dat zo een man ná het geweldsmisdrijf zijn make-up overdrijft. Het ziet er echter verfijnd uit. Édouard stelt voor een stukje verder richting de Wallen te lopen zodat hij onderweg een *boodschapje* kan doen, zoals hij dat noemt. Ik loop als vanzelf met hem mee, neigend naar gedwee. Hongerig ik ben naar een spontaan avontuur met Édouard het nachtleven in Amsterdam te verkennen. Ik zou aan mijn trekken komen!

Édouard rekent royaal af met zijn creditcard. We lopen de Leidsestraat uit. Hij provoceert onderweg een paar stomdronken Britten met 'You fucking cunt!'. Ik houd mijn hart vast, en tegelijkertijd - tot mijn eigen verbazing - vastberaden hem wanneer nodig opnieuw te beschermen. Opvallend ook hoe Édouard Britse vrouwelijke toeristen, die niet minder dronken zijn dan hun mannelijke equivalenten,

negeert ondanks uitroepen van hoon jegens hem. Ik krijg meer dorst in alcohol en verheug mij op een Gin-Tonic. Een gelukzalig flow neemt bezit van mij aan de zijde van deze doorgewinterde, jeugdige Stapper die blindelings de weg kent naar zijn vaste adresjes. De *Dames van Plezier* zijn uit mijn fantasie verdwenen. Ik laaf mij aan de nieuw verkregen status mij op m'n gemak te voelen bij deze intrigerende Jongeling. Wat mijn gedachten uit laat gaan naar het onlangs herlezen werk *Metamorfoze* van Louis Couperus*.

Aangekomen ter hoogte van de Handboogstraat slaan we links af. Steek 'n peuk op. Ben plots mijn Vriend zoek. Ik houd halt - verdring nogmaals de verlokking van de Wallen - wanneer ik Édouard zie opduiken uit coffeeshop Dampkring met een bosje voorgedraaide joints in zijn kokette knuistje die hij - op één na - in zijn schoudertas dumpst.

'Sorry Steijn, ben zelden in gezelschap op stap. Mag ik 'n vuurtje?'

Al rokend - ik sla de joint af - lopen we een stukje verder om bij NachtCafé Bloemenbar naar binnen te gaan. Het loopt inmiddels tegen middernacht. In de Bar zijn - zo zal blijken - nauwelijks toeristen en Édouard wordt hartelijk begroet door meerdere kroeglopers, zowel Dames als Heren.

'Dit is Steijn', introduceert hij mij. 'Mijn Engel-Bewaarder! Is Zij aanwezig?' vraagt hij aan een afgetrainde barman, die 'nee' moet verkopen.

'Doe ons 'n ... Pastis', en een Gin-Tonic, vul ik aan. Édouard loopt een stukje de zaal in richting de dj die

vooral nog op een mild volume draait en zijn mobiel pakt.

Even later staan we met ons drieën aan de toeg. De Dame blijkt om de hoek te wonen en er vindt een discrete transitie plaats, waarop Steijn naar het toilet huppelt. Zij vraagt wie ik ben. Ik leg haar uit hoe ik Édouard heb ontmoet, waarop haar neuspiercing begint te trillen van opwindning: 'Geweldig! Ik ben Charly, aangenaam. Hoor ik hier een Rotterdams accent?' Dat kan kloppen, antwoord ik, en monster ook haar verschijning. Ik schat haar tegen de veertig met een jeugdige, joviale uitstraling op die legerkissies na dan. De mouwen van haar leren jekker zijn opgestroopt. De binnenkanten van haar onderarmen zijn versierd met talloze tattoos van kabbalistische signatuur. Haar ogen staan zacht evenals het volume van haar doorrookte stem. Ik stel voor om aan een tafeltje te gaan zitten.

'Even wachten wat Édouard wil', zo slaat zij mijn uitnodiging resoluut af.

Ik besluit - voor het eerst in dit avontuur - initiatief te nemen. Zet mij aan het tafeltje in gedempt licht en slurp aan het dikke eco-rietje van mijn Gin-Tonic. Charly weet niet precies wat te doen wanneer zij Édouard de klapdeuren van het toilet ziet openduwen en hij zonder haar in acht te nemen zich aan mijn tafeltje voegt. Ook Charly neemt plaats:

'Je staat nu zo'n 700 euro bij me in het krijt, Édouard. Hou je het in de gaten.'

'No worries Charly, volgende week vrijdag heb ik 'n vet optreden in de NDSM-Werf', waarop zij met haar

duim teder zijn neus inspecteert. Édouard monstert de overige gasten. Zijn ogen schieten heen en weer. Wijde pupillen kaatsen lust in de broeierige atmosfeer. Hij wordt in het voorbijgaan op de schouders getikt door een jongeman in strak pak. Wat weinig indruk maakt op Édouard, die zich kennelijk déze avond focust op mij:

‘We gaan naar Pulitzer’s Bar, Charly’, terwijl hij mij aankijkt - alsof we elkaar al jaren kennen - met een snaakse, nu minder androgynе uitdrukking op zijn gehavend gelaat. Charly geeft te kennen naar huis te gaan. Wat mij triggert af te zien van dit avontuur. De volgende ochtend wil ik beginnen met het leggen van laminaat in het huis van oudste dochter. Ik voorzie anders een straffe nacht met deze aanlokkelijke losbol en vraag mij af wat dat *optreden in de NDSM-werf* inhoudt. Ik vraag mij alles af, vooral ook of ik dit avontuur niet moet omarmen? Niets zo vervelend later spijt te krijgen van overdreven plichtsgevoel verleiding te weerstaan. Voordat ik het weet - mijmer ik verder - ... voordat ik het weet zit ik weer op mijn E-Bike en fiets over de polderwegen naar een nabijgelegen dorp van RoomsHeden waar zich geen verrassingen afspelen, geen verwondering van mij meester maakt en de praatjes op het terras mij somtijds storen. Ik bedoel, er is daar weinig sprake van onomwonden decadentie, als ik dit avontuur zo mag inschatten. Charly groet ons.

‘... ik heb ’n Uber besteld, Steijn, mits mijn credits weer deugen.’

De taxichauffeur begroet Édouard met 'Rico! Pulitzer's Bar?' We zitten op de achterbank. Édouard brengt zijn huissleutel naar zijn neus en wrijft zijn tandvlees koud. Ik bedank. Édouard bekijkt vervolgens berichten op zijn Mobiel. Ik richt mij op het zijraampje waar de stad aan mij voorbijglijdt. We passeren menig 'slootje', zoals men in Rotterdam 'n Amsterdamse gracht noemt. Er scheren talloze fietsers als meeuwen voor de boeg van een Urker viskotter aan onze Mercedesbumper voorbij. Bij menig bruggetje houd ik mijn hart vast, in de wetenschap dat mijn dochters dezelfde capriolen uithalen. Eén keer mocht ik achter op de bagagedrager meegenieten. Nooit meer in Amazonezit!

Hoe bruisend kan een stad zich ontvouwen? Niet wetende dat dit avontuur een opmaat zou vormen voor een langdurig verblijf in Brooklyn, New York. Die fascinatie om juist dáár te schrijven leek toen een illusie. Ten eerste zou het een dure grap zijn die ik mij vooralsnog niet zou kunnen permitteren, zelfs niet wanneer ik de lucratieve opdracht een grote Cantharel te mogen beeldhouwen uit Arduin tot een goed einde weet te brengen. Marie-Louise, koosnaam 'Duif' - mijn toenmalig echtgenote - heeft enkele renovaties aan ons dijkhuis voor ogen wat klauwen met geld zal kosten. Kan niet ontkennen dat ze daar groot gelijk in heeft en ik daarvoor verantwoordelijk ben. Zuinig aan dus, Steijn!

Édouard friemelt wat aan de rug van mijn rechterhand die ik nonchalant op de bovenkant van de rugleuning van de achterbank laat rusten. Het voelt aan

of Édouard de geprononceerde aderen op mijn werkhanden volgt. Op mijn beurt inspecteer ik zijn tere worstenvingertjes - die mij minder en minder als afstotelijk voorkomen, mogelijk omdat ik inmiddels de ziel van Édouard erin meen te herkennen, zijn fragiele inborst - waarop onze blikken kruisen, en toch ietwat ongemakkelijk mijn hoofd afwend en een opgevoerde Fatbike volg die zich al slalommend een weg baant tussen die hinderlijke auto's. En dat zonder helm.

Prinsengracht, Pulitzer's. Nooit eerder geweest. Voordat we uitstappen voor het grachtenpand krijg ik nogmaals de huissleutel onder mijn neus geserveerd. 'Fuck it', meen ik mij te herinneren. Geholpen door Édouard snor ik de boel naar binnen.

'Op één neusgat kan je niet lopen, Steijntje! Hopla!'

Ik ervaar bij binnenkomst van de cocktailbar al snel een serene opwinding in mijn bol. Zo'n moment dat ik normaal gesproken 'n aantekening zou maken in mijn aantekeningenboekje van de verfijnde inrichting en de zorgzame vriendschap die mij zomaar ten deel vallen. Ook in dit klassiek ingerichte etablissement wordt Édouard hartelijk ontvangen door de dienstdoende Ober van middelbare leeftijd, met wie hij ongegeneerd flirt, en met alle egards Édouards mantel aanneemt.

'Dit is Steijn! Hij heeft vanavond mijn leven gered', seint hij de Ober in. Met andere woorden: wees ook lief voor hem.

'Twee Tequila's Sour graag, sorry, ben je naam vergeten', en zetten ons aan de Bar. De bartender blijkt

meerdere namen te hebben. Tijdens werkuren, zo begrijp ik, liefst George. De Art-Decostijl van het interieur maakt dat ik snel afgeleid word. Niet dat het mij duizelt, integendeel, mijn zintuigen krijgen er geen genoeg van. De pompeuze kroonluchters wekken spot op. Ik informeer tot hoe laat deze chique tent openblijft:

‘Ligt eraan hoeveel tip we geven en of er nog meer publiek binnenkomt, Steijn. Vergeet niet, we zijn geen toeristen. Maakt veel rekkelijk.’

Nee, ik ben geen toerist, prent ik mijzelf in. Door de overweldigende opsmuk van het interieur heb ik weinig aandacht voor de andere aanwezigen. Ik tel er nu zes: vier mannen in pak aan ’n tafeltje, en aan het eind van de Bar een jong stelletje uit Barcelona, fantaseer ik, en zie hen flaneren op de Ramblas, terwijl ik ook daar nog nooit ben geweest. De cocktails worden geserveerd. Édouard neemt gretig ’n teug en verdwijnt naar het toilet. Ik wil roken, wanneer achter onze rug de deur openzwaait en een luidruchtig gezelschap plaatsneemt in vier loungestoelen. Ik probeer naar voren te blijven kijken. Staat zo provinciaals om gelijk je kop om te draaien, besef ik net op tijd. Én besef enigszins tot mijn eigen verbazing dat ik mij inmiddels in het stadium bevind dit te beseffen. Die limoensap in de cocktail bevalt mij weinig en kieper het restant van het drankje heimelijk - in weerwil van mogelijke etiquette - schielijk naar binnen. Zonder wat aan mij te vragen zet George - *wees ook lief voor hem* - een shotje Tequila voor m’n neus en vraagt of ik er een flesje bier bij wil, waarop ik

inmiddels reflexmatig antwoord met 'hetzelfde als Édouard'. Prompt zet George mij een flesje voor mijn neus met 'n vreemdsoortige merknaam. Ik lees hardop:

'Oedipus Polya... Polyamorie', en schiet in een dissociatieve lach. 'Jullie zijn toch écht niet goed bij jullie hoofd, man! Wat is dit?' proest ik uit tegen George, die mij stoïcijns aankijkt, wanneer ik het tafeltje waar Édouard kennelijk eerder is aangeschoven in koor hoor proosten. 'Op Steijn de EngelBewaarder!' Ik tik het shotje naar binnen en stap met het flesje bier in mijn hand kordaat op het uitgelaten gezelschap af. Van schroom geen sprake meer en vraag mij af of ik nog een kans krijg mijn neus te vullen.

Édouard tikt met zijn decadente handje op de armleuning van een ruim bemeten zetel naast zich. De Jongeman in de belendende stoel haast zich op te staan, waarop Édouard mij adviseert met het Heerschap mee te lopen naar het toilet, - 'ik houd je plekje vrij, Schat', hoor ik hem nog zeggen - waar de Jongeman zich voorstelt als Philip Huif en het witte enveloppe opent. Ik ken dat Ventje ergens van, dreint het in mijn hoofd als ik mij buk op uitnodiging van Philip en mijn neus als vanzelf naar de robuuste toilethouder wend. Bij het verlaten van het toilet weet ik het zeker: deze Philip heb ik gelezen. Ik sta te snuiven in een cocktailbar met een jonge, verdienstelijke auteur, en probeer zijn recente roman voor de geest te halen. Mijn geest echter slaat op hol, wanneer ik mij realiseer dat mijn verbeelding ook kan postvatten op die struise, blonde dame met volle lippen. Dat zou

dan zomaar Stella Heuvelsma kunnen zijn. U weet wel, toch? ... *Pussy Album*. Ik besluit terug aan de bar te zitten. Kies ervoor het gezelschap - inclusief Édouard - van een afstandje gade te slaan en excuseer mij in dit geval aan Huif. George schenkt mij bij. Hij heeft eigenlijk een luizenbaantje, mijmer ik. Dat staat meer interessant te doen in zijn keurige kloffie dan dattie zijn handen uit z'n mouwen hoeft te steken. Ik word overmand door een duivels bewustzijn. Alsof mijn breintje wordt gedicteerd door een lucide, externe harde schijf. Het liefst zou ik George een Eikel willen noemen. Waarom weet ik niet. Omdat het kan?

‘Waarom hebben jullie geen genderneutraal toilet, hè! Waarom niet?’ hoor ik mijzelf te bijdehand vragen. ‘Ik moet roken, George!’

‘Dat doet U het best op het tuinterras, Meneer. In de hal, rechts door de schuifdeur.’

Édouard - was mij minder bewust van zijn aanwezigheid - ... Édouard tref ik daar ook. Hij staat te lurken aan een joint. ‘Zit jij je op te geilen aan onze George, Steijntje? Vergis je niet in George. Buiten kantooruren heb ik hem leren kennen als *Bruno het Beest*, en overhandigt mij de joint, die ik nu gretig naar mijn mond breng. Dé opmaat tot een tomeloze staat van *loquax*.

Terug aan de bar sommeer ik George ons allen nog wat te drinken te geven. Voor mij hetzelfde. Mijn externe harde schijf is zich inmiddels aan het downloaden. Ik wacht tot George terug in positie is en brand los. Ik moet *Bruno het Beest* nogal intimiderend heb-

ben aangekeken. Hij deinst geruisloos terug en vindt comfort door met zijn billen op de rand van het fles-senschap te steunen:

‘Heb ik kleine of grote pupillen, Bruno? ... Nee, je mag niks terug zeggen zeker? ... Ik krijg kanker, weet alleen nog niet waar ... Haha! ... Long-, lever of darm-kanker, één pot nat! Nee, alles beter dan ALS ... Doe mij dan maar alvleesklierkanker - mooi woord! - ... Kers op de taart ... Zo gepiept, voor je het weet ... Dé eschatologische hoofdprijs! Weet je, op ons dorp gaan we een Café kraken ... Is dat geen bak! ... Weet jij RoomsHeden te liggen? ... Het ligt tegen Zelzate aan, Vlaamse grens ... Morgen ga ik verder in het huis van mijn oudste dochter ... Laminaat leggen ... Meters maken ... Op m’n knietjes! ... Neem zelf ook wat, Bruno ... Wat dacht je trouwens van wat bittergarnituur? ... Die blonde struise dame met volle lippen en warme lach achter ons ... In gezelschap van ons Édouardje ... Ja die, dat is toch Eva van Liere* (*zie verantwoording*), schooljuf, alcoholiste ... Seksver-slaafd ... Zuipt zich naar de *klotûh* in *Pussy Album* ... Dat wist je niet, hè? ... Die Philip Huif schrijft Bildungsromannetjes ... Hij weet zelf niet dat hij is ‘gemetamorfoosd’ tot Felix Post* ... De werkelijkheid is een farce, Bruno ... Dat leert ons de kwantum-mechanica ... Proost! ... Ken je het gedachte-experi-ment ‘Schrödingers Kat’? ... Ik heb nog met Erwin op school gezeten ... Hahaha! ... Waar blijven die bitterballen? ... *De kroketten in het restaurant / zijn wat aan de kleine kant*, Cornelis Vaandrager ... Kijk! Dat is nu typisch Rotterdams.’

Toen moet ik zijn opgestaan, zou Édouard later over mij vertellen in literair gezelschap en 'Hand in hand de Kameraden' hebben gezongen.

‘ ... Hét Lied van Fey-Uh-Noord ... Doen ze hier weleens aan karaoke, Bruno? ... Ik ken 'The whole of the Moon' vanbuiten ... Volgens mijn vrouw kan ik niet zingen ... Doet dat er dan wat toe? ... Waterboys! ... Doe mij nog maar een shotje ... Heb ik trouwens al 'n rondje gegeven? ... Neem zelf ook wat ... Waar hadden we het over? ... Kwantummechanica, ja! ... Mijn tweede roman heet *#TijdT* ... Vandaar dat ik mij in Hawkings heb verdiept ... Tijd & Ruimte, weet je wel ... Die kosmoloog ... Krijg liever kanker dan ALS ... Schaam jij je niet Mensch te zijn, George? ... Ik heb dat vaak de laatste tijd ... In september krijg ik mijn AOW ... Tegen niemand zeggen hoor, ik bluf altijd dat ik 56 jaar ben ... Welke leeftijd zou jij mij geven? ... Vroeger - wat een vies woord, behalve als het wordt uitgesproken door een Hagenees - ... *Vroeghùr* werd ik in mijn dromen de Hemel in geblazen door een propeller die vastzat aan mijn kruin ... Tegenwoordig schrik ik wakker wanneer er plots een afgrond aan mijn voeten opdoemt ... Ik hoop wel dat ik mijn beeldhouwproject mag voltooiën ... Ik hak een uit de kluiten gewassen Cantharel uit Arduin ... Arduin is blauwe hardsteen ... Wat een Cantharel is, hoef ik jou zeker niet uit te leggen? ... Eigenlijk is dat het stomste wat je kunt doen; je schamen Mensch te zijn ... Dat kan helemaal niet als je Vader bent en dus Opa kan worden ... Heb jij kinderen, George? ... Die van ons zijn Lieverds ... Morgen ga ik laminaat leggen

... Of heb ik dat al verteld? ... Je kunt Laminaat knippen of zagen ... Heuvelsma kan goed schrijven ... Komt zij hier vaker? ... Dit is toch niks voor Eva ... Naar mijn weten heeft Reve het begrip Prijsdier gemunt ... Geen idee waarom ik hierop kom ... Hahaha! Terwijl ik aan Hollandse Nieuwe dacht ... Aan haring ... En als ik aan haring denk, denk ik aan wijlen Moeders ... Zij heeft ooit aan mijn vrouw verteld dat ik een Foutje ben ... Ga er maar aan staan, George! ... Dat bedoel ik - nu we het er toch over hebben - ... Dat bedoel ik nu met dat *de werkelijkheid een farce* is ... Mag 'n Foutje zich wel voortplanten? ... Zo deelde bij uitzondering 'n welbespraakte KroegMaat uit de regio zijn wens met mij graag Opa te willen worden, zonder eerst Vader te hoeven zijn ... Ben je mee, Bruno?'